

De Col·laboració

Els nostres orfes

per

J. MESTRES I MIQUEL

AFORTUNADAMENT, per a Catalunya, l'aprovació de l'Estatut serà un fet dintre de poc, i per ell passarà a la Generalitat tot el que fa referència a beneficència i un dels aspectes de la matèixa ens interessa, particularment, a tots dels metges, i aquest no és altre que la cura dels orfes dels metges que queden en precària situació econòmica.

Feia temps que tenia el projecte de descriure com s'atén aquest servei importantíssim, però el no poder presentar una solució favorable per tal de millorar aquest servei, m'aturava, per no ésser una vegada més Catalunya la que protestés dels serveis prestats pel centralisme, i menys, que fos jo, tota vegada que ja em tenen per protestari a aquelles organitzacions.

Però ara és arribada l'hora de demostrar la necessitat absoluta de què recabem per a nosaltres aquest servei, l'estat actual del qual no vull ésser jo qui us el descrigui, i per això em valdré de testimonis imparcials irrecusables i de veritable autoritat, algun d'ells ha intervingut a aquella organització i se n'ha separat per a defugir responsabilitats del que allí succeeix.

Per atendre els orfes de metges fa uns 15 anys es creà un segell que obligatòriament hem de posar a tota certificació de defunció, i el qual primerament costava només 50 cèntims, havent-se augmentat fins a una pesseta quan el decret del certificat oficial. El Dr. Carles Maria Cortezo que en fou l'iniciador i director, i que no vol deixar-se substituir malgrat totes les protestes, és el factòtum d'aquesta organització. S'ha bastit per a internar el nens el "Colegio del Príncipe de Asturias" i les nenes es trameten al "Colegio de Pinto". Què passa allí?

De l'extracte de la sessió del Col·legi de Metges de Madrid, tinguda el 3 de febrer d'aquest any copio: "El Dr. Coca pregunta a la presidencia si, como miembro del Patronato del Colegio del Príncipe de Asturias, está enterado de ciertas denuncias que han trascendido al público, dando motivo a grandes murmuraciones respecto al estado de descomposición de aquel colegio. El presidente contesta que no ha podido intervenir más que en una Junta, porque la citación a otra la recibió dos días después. Lamenta que mucho de lo que se dice sea verdad, puesto que lo ha podido comprobar: las últimas huérfanas del Colegio de Pinto se hallan en una situación vergonzosa para la clase, que estima la salud y la higiene por encima de los más grandes intereses: apenas se lavan por falta de agua, y no andan mejor en todo lo demás."

El Dr. Araceli Carrasco, escriu adreçant-se al Dr. Osorio, com a President del Comitè de l'"Asociación Nacional de I. M. de Sanidad": "El Colegio de huérfanos de médicos no es la institución tutelar y reparadora que la penuria de la clase médica hace necesaria. Por apatías incomprendibles, desenvuelve su actividad sin provecho y sin enmienda. Precisa que usted, como vocal nato de su patronato, contribuya al levantamiento de tan preciado centro benéfico."

La doctora Alexandre, a propòsit d'aquest servei, escriu entre altres coses: "Me espanta pensar que unos hijos míos pudieran necesitar ingresar en él."

Podria seguir copiant del molt que han escrit els meus amics de la Federació Sanitària Madrilena Drs. Juli González i N. M. Cirajas i el doctor Mesoneros Romanos, doctora Lacy i Profes-